

Moeder & Kind, Victoria / Phile Deprez

Conflict

Uit Nederland, dat al een zekere traditie heeft op het gebied van dans voor kinderen en jongeren, komen wel eens vaker voorstellingen overwaaien die op de genoemde gebieden tekortkomingen vertonen. Kim van der Boon, artistiek leidster van Danstheater Arena, is één van de namen die in het oog springen. Vorig seizoen ging *Zooitje Ongeregeld* en enkele maanden geleden *Stoere Binken, Lekkere Meiden* in haar choreografie in première. De danstaal die zij hanteert is hoofdzakelijk gebaseerd op het conflict, zodat de dansers energieke bewegingen kunnen maken. Die doen echter vrij schematisch aan en mikken vooral op herkenbaarheid. Dat wordt versterkt door de verhalende structuur van de voorstelling: in *Zooitje Ongeregeld* wordt een keurig meisje verrast door drie straatjongens die zich onge-

vraagd enkele van haar spullen toeëigenen. Op een ritmische, sterk afwisselende compositie van Michael De Roo zie je veel getrek en geduw, gooi- en smijtwerk op een zwarte vloer met daarin zes rode rechthoeken. Het terrein dat veroverd moet worden, bestaat uit enkele grijze en rode kratten. Soberheid troef dus in het decor van Laura de Josselin de Jong, maar jammer genoeg niet in de bewegingstaal.

In *Stoere Binken, Lekkere Meiden* is het conflict geconcentreerd rond verbeelding en werkelijkheid, het stereotiepe tegenover het authentieke. We krijgen een op het eerste gezicht interessante vorm van interactie: de drie acteurs en de twee vrouwen tasten elkaars ritme af op zeven trommels. De dansers leerden daarvoor drummen en de drummers leerden dansen. Zowel de trommels als de lichamen van de dansers worden trouwens als slagins-

trument gebruikt, waarbij de mannen de vrouwen bespelen en omgekeerd. Toch herken je op een voorspelbare manier een *battle of the sexes*: de mannelijke slagwerkers proberen aanvankelijk met machtig geroffel de meisjes te imponeren, waarop de meisjes hen met een cheergirl-achtige dans een antwoord bieden. Natuurlijk moeten ze dan allebei wat water in de wijn doen – ook al omdat er zoiets als aantrekkingskracht bestaat: één danseres mag een nummer opvoeren met een slagwerker, een ander meisje gaat als een molensteen om de nek van een jongen hangen, maar geleidelijk aan ontstaat een grillig duet vol steelse blikken, tot de andere dansers ingrijpen. Zo eindigt de voorstelling in voorzichtige chaos: de jongens en de meisjes hebben elkaar maar eventjes gevonden, en de echte eenheid blijft problematisch. Kim van der